

drobenost majetkových souborů obou manželů, jež dle § 2 zák. zák. jest sčítati a s ním jako s majetkem jediné osoby nakládati?

Zdůrazniti dlužno, že jde tu o dva samostatné majetky, jež každý z manželů sám, nikoliv jako spoluvlastník s druhým ve vlastnictví měl, neboť o spoluvlastnictví manželů jak za života jejich tak i po smrti jednoho z nich platí všeobecný předpis prvního odstavce § 2 zák. zák. o identitě spoluvlastníků.

Žal. úřad pokládá nárok st-ččin za neodůvodněný na základě právního názoru, že rozhodným pro otázku zabrání a všech z něho plynoucích důsledků jest stav, který tu byl v době, kdy zák. záborový počal účinkovati, v čemž implicity obsažen jest náhled, že pozdější změna v poměru manželů nemá na podrobenost pozemkového majetku záboru žádného právního účinku. Názoru tomu nelze přisvědčiti. Dle § 2, odst. 2 zák. zák. manželé nerozvedení se pokládají za osobou jedinou. Jest tedy zákonem stanovena fikce ohledně osob jako majetkoprávních subjektů, a následkem této fikce platí majetky nerozvedených manželů za majetek jediné osoby a tím za podrobený záboru dle odst. 1. § 2 téhož zákona. Pokud základ této fikce t. j. nerozvedené manželství trvá, trvají také důsledky fikce té, ale jakmile stav ten pomine, pozbude zákonná fikce svého základu a zaniknou také její důsledky. Ani universální sukcesor jednoho z manželů nemůže vstoupiti do souboru práv jeho s účinkem, který by mezi ním a pozůstalým manželem dával trvati poměru manželství nerozvedeného.

Zaniká-li právo státu sčítati majetek manželů v jedno rozvedením manželství, zaniká ovšem tím spíše rozloučením manželství a proto i smrtí jednoho z manželů.

Třeba tedy při počátku účinnosti zák. záborového slušelo majetek Gézy F., jenž nyní patří st-lce, sčítati s majetkem Violy F., jako majetek nerozvedených manželů, od smrti prvního nelze tak činiti, poněvadž smrtí jeho bylo manželství rozloučeno. Tím zanikl základ pro sčítání majetků těch zákonem ustanovený a dlužno pak na majetek pozůstalého manžela a dědice zemřelého manžela hleděti jako na dva samostatné soubory majetkové.

Toho se domáhaly svojí žádostí jak st-lka, tak její matka, žádost tu však žal. úřad zamítl.

Jest tedy st-lka v právu, vytýká-li ve stížnosti nař. rozhodnutí nezákonnost, neboť právní názor, o který úřad své rozhodnutí opřel, nesrovnává se se zákonem.

Že majetek st-ččin i sám o sobě záboru podléhá, to stížnost v odpor nebéře, ano přiznává. Nebylo proto v té příčině podnětu, aby se nss touto otázkou obíral.

Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí jen pokud jím bylo vysloveno, že majetek st-lky sčítati jest dle § 2, odst. 2 zák. zák. s majetkem její matky jako zákonu odporující zrušiti po rozumu § 7 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876.

č. 2961.

Vojenské věci. — Polícejní právo trestní: * Dle řu 20 zák. z 26. prosince 1912 č. 235 ř. z. (o odvodu koní) jest proti ná-

lezům trestním II. stolice v ž d y přípustný opravný prostředek k třetí stolici.

Administrativní řízení. Řízení před nss-em: I. O nesprávném právním poučení: věta jako I. při Boh. 639 adm. — II. Nss přihlíží na základě §§ 5 a 6 zák. o ss z moci úřední k nesprávnému právnímu poučení, jehož důsledkem strana podala stížnost na nss, ač měla ještě opravný prostředek administrativní.

(Nález ze dne 6. prosince 1923 č. 20.932¹).

Prejudikatura: Boh. 639 adm.

Věc: Josef K. ve V. a Frant. M. v T. (adv. Dr. Rud. Traub ze Smíchova) proti zemské správě politické v Praze o přestupek nepředvedení a nedodání koně k účelům vojenské příprave.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Rozhodnutím v odpor bráným nevyhověla zsp odvoláním st-lů, podaným z trestních nálezů osp-é v Č. B. ze 14. března 1922, jimiž st-lé byli odsouzeni pro přestupek § 16 zák. z 21. prosince 1912 č. 235 ř. z., dle § 19 cit. zák. každý k pokutě 600 K a kromě toho k dalšímu trestu vězení v trvání 4 dnů, a vyslovila, že proti tomuto rozhodnutí není dalšího odvolání.

Vzhledem k ustanovením §§ 5 a 6 zák. z 22. října 1875 ř. z. č. 36 ex 1876, musel se nss zabývat ex offio nejprve otázkou, zda poučení o opravném prostředku, jehož se st-lům dostalo, je správné čili nic. Neboť v té příčině uznal nss již v nálezu Boh. 639 adm., že vydal-li politický úřad straně nesprávné právní poučení v ten smysl, že rozhodnutí jest konečné a byla-li v důsledku toho stranou podána na místě dalšího opravného prostředku instančního stížnost k nss-u, jest rozhodnutí, opatřené tímto nesprávným právním poučením dle obdoby § 3, odst. 2 zákona z 12. května 1896 č. 101 ř. ř. zrušiti pro podstatnou vadu řízení.

V daném případě přichází v úvahu zákon z 21. prosince 1912 č. 235 ř. z., jenž v § 20 stanoví, že vykonává trestní moc a rozhodovati o závadách a stížnostech přísluší politickým úřadům, v poslední instanci ministerstvu zemské obrany. Z tohoto výslovného, všeobecně znějícího ustanovení jest patrné, že zák. proti nálezům trestním, vydaným politickými úřady, tedy i proti nálezu zsp-é jako II. stolice připouští v ž d y další opravný prostředek na ministerstvo.

Když žal. úřad přes to vyslovil v nař. rozhodnutí, že další opravný prostředek jest vyloučen, dal st-lům nesprávné poučení o opravném prostředku, pročež bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss.

Č. 2962.

Živnostenské právo. — Administrativní řízení:
* Byl-li stavitel odsouzen pro neoprávněné provádění pouze tesařských prací, a vzešla-li v řízení správním pochybnost o tom, zda k nim snad není oprávněn na základě své koncese, nemůže zemský politický úřad

¹) Stejně nález ze 7. prosince 1923 č. 20.816.